

- ▶ – De lusta vagy! - kiáltott rá a valami. Zambi volt az, Csimpi legjobb barátja.
- Nem vagyok lusta! – felelte Csimpi. – Éppen azt próbálom eldönteni, mit csináljak.
- Kicsit lassan döntesz ma, Csimpi – viccelődött Zambi. – Én például már rég eldöntöttem, hogy átgörgetlek azon a sziklán.
- Milyen sziklán? – vette a lapot Csimpi. – Azon a földhányáson?
- Azzal Csimpi nekiesett Zambinak. Szerettek egymással birkózni, mert szinte pont ugyanakkorák voltak. Zambi hirtelen mozdulattal a másik oldalára pördült, Csimpi pedig átbucskázott a földhányás fölé. Elég meredek volt a lejtő.
- Fú, de jó móka volt végiggurulni rajta! Zambi! – kiáltott Csimpi. – Gyere, ez szuper!
- Zambi máris mögötte termett.
- Látod, milyen jó a barát? Ilyen remek helyre hoztalak játszani!
- És tényleg. Bár visszamászni nem volt olyan vicces. Bokrokba és indákba kapaszkodva húzták vissza magukat. Addig mókáztak a domboldalon, míg teljesen ki nem fáradtak. A lejtő alján pihegetek, amikor Zambinak eszébe jutott:
- Gyere, szóljunk a többieknek is!
- Még ne – felelte Csimpi. – Beszélgettem Apival, és neked is el akarom mesélni, mit mondott.
- Zambi figyelmesen hallgatta végig.
- Szóval ezüstös hátat szeretnél? – kérdezte végül. – És már nem is akarsz játszani? A Nagyfőnök nem nagyon hancúrozik velünk.
- Mert nem teheti – magyarázta Csimpi. – Az a feladata, hogy vigyázzon ránk, mindanyiónkra. Gondolom, ha nekem is ezüstös lesz a hátam, én is túl elfoglalt leszek ahhoz, hogy csak úgy játszadozzak. De igazad van, ki kell élvezni a pillanatot, amíg lehet.
- És így is tettek. Késő estig játszottak, az anyukája és az apukája halálra izgulták magukat, hogy az ő kislány hol lehet. Anyus és Api sokáig keresték Csimpit, de végül rájuk találtak egy dombon. Api nagyon mérges lett Csimpire, mert megmondta neki, hogy sötétedés előtt érjen haza. Csimpi kissé megijedt, amikor meglátta, hogy az apukája ott áll előtte. Azt mondta Api:
- Csimpi irány haza!
- De Csimpi nem szeretett volna még hazamenni.
- Nem, még egy kicsit játszani akarunk itt a dombon – felelte Csimpi.
- Azt mondtam, indulás haza.
- De Csimpi játszani akart tovább. Az apukája nagyon mérges lett rá, és adott Csimpinek egy nyaklevest. Ezért nagyon megsértődött, és azt mondta Csimpi a szüleinek:
- Én világgá megyek, mert engem senki sem szeret – mondta Csimpi sírós szemekkel és elszaladt.
- Az anyukája elkezdett nagyon sírni:
- Jaj, Istenem mi lesz az én kis Csimpimmal?
- Ekkor már a dzsungel legeslegmélyén járt a kis gorillakölyök. Kezdett félni a sok furcsa hang, a hideg és a sötétség miatt. Találkozott egy tigrissel. Csimpi nem is nagyon tudta, mi az a tigris. Csak beszélgetni akart vele egy keveset, de a tigrisnek esze ágában sem volt beszélgetni, így rátámadt Csimpire. Ő viszont hamar észbekapott és felmászott egy jó magas fára, hogy ne tudja elérni a tigris. Azon a fán éjszakázott, amire a tigris felkergette. Nem valami sokat aludt. Másnap reggel kissé félve, de lemászott a fáról. Észrevette, hogy nem messze egy bokorban alszik a tigris. Erre Csimpi gyorsan elinált.
- Ment-mendegélt, talált egy banánfát, gyorsan felmászott és lakmározni kezdett. A fa tetején észrevett, nem is olyan messze, egy gorillacsapatot. Befejezte az evést és lemászott. Elindult

arra, amerre a gorillákat látta. Egyszer csak rájuk bukkant, és rögtön az ő családja jutott az eszébe. Haza kívánczolt. De nem tudta a hazavezető utat. Így búslakodva barangolt a dzsungelben. Odament a többi gorillához és bemutatkozott. Egy hasonló nevű kis gorillával barátkozott össze. Őt úgy hívták, hogy Pongó. Pongó sokat mesélt Csimpinek az életéről. Később a gorillák megengedték, hogy ott aludjon náluk. Így Pongó azt ajánlotta neki, hogy aludjon náluk. Csimpi elment Pongóékhoz, és azt mondta Pongó anyukája, hogy este odabújhat hozzá. Csimpi így is tett. Másnap reggel elindult hazafelé, igaz nem tudta merre van a haza. Ment-mendegélt, és ismerős területre tévedt. Gyorsan elindult hazafelé. Mindenki őt kereste. Később voltak esze, hogy hol lehet, de mikor Zambi észrevette, hogy jön, szólt az egész csapatnak. Csimpi anyukájának ki volt sírva a szeme, az apukája teljesen kétségbeesett. De amikor meglátták, nagyon megörültek neki. Csimpi odaszaladt a szüleihez, és bocsánatot kért. Zambi beleborult Csimpi nyakába, és azt mondta: – Hiányoztál!

Csimpi este már nagyon örült annak, hogy a jó meleg ágyacskájában aludhat a szülei mellett.

Az Erdőtelki Arborétumban jártunk

Zöldszíves programjaink a 2014/2015-ös tanév utolsó állomásához érkeztek. Június 4-én a déli vonallal Erdőtelekre utaztunk, ahol szakvezető segítségével ismertük meg az Arborétum történetét és természeti értékeit. A hatalmas terület díszfái, cserjéi, vízi növényei csodálatos látványt nyújtottak számunkra. Számos olyan fajjal találkozhattunk, mely hazánk területén kevés helyen fordul elő.

Talán az egyik legérdekesebb a gumianyagot adó magas növény, a szillelevelű gumifa volt, melynek levelét közelebről is szemügyre vehettük. A séta alatt sok új információval gazdagodtunk, amiket a későbbiekben is hasznosítani tudunk.

A nagy meleg ellenére nagyon jól éreztük magunkat és élveztük a vonatozást is. Kellemesen elfáradva, élményekkel gazdagodva, késő délután érkeztünk haza.

A kirándulásunkról az érdeklődők még több képet láthatnak iskolánk facebook oldalán.

Mindenkinek kívánunk jó pihenést a nyári szünetben!

Doma Istvánné, Vajdáné Szabó Anikó

Felsőtárkány tanösvényén

Felsőtárkány, e palóc település a festői szépségű Tárkányi-medencében, a Bükk hegység kapujában fekszik. Ide tervezte a két hatodik osztály a közös kirándulását. Nagy izgalommal vártuk már az indulást, hiszen sok nehéz iskolai feladaton voltunk túl, és szerettünk volna kikapcsolódni. Az autóbusszal kényelmesen elhelyezkedtünk, és utazás közben figyeltük az ismerős tájat, ugyanis Eger felé tartottunk, ahol már többször jártunk.